

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **M.V.**, bytem ...
zastoupen Ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem, se sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství v Brně**, se sídlem Masarykova 427/31,
602 00 Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č.j. 32178/19/5100-41452-712079,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č.j. 32178/19/5100-41452-712079 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku povinen zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se včasné podanou žalobou doručenou soudu dne 2. 10. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019 č. j. 32178/19/5100-41452-712079, (dále též „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl dle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) a podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětné období (dále jen „zákon o DPH“) o podaném odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně I. stupně“) ze dne 1. 2. 2019, č.j. 1023552/18/2407-50521- 405107, platební výměr na pokutu za nepodání kontrolního hlášení, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 ani v náhradní lhůtě, tak, že v části výroku o popisu skutku rozhodnutí správce daně změnil a ve zbytku je potvrdil.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 25. 7. 2018 odevzdal prostřednictvím svého zástupce, Ing. Ladislava Kubici daňové tvrzení k dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2018. Následně podal i příslušné kontrolní hlášení k tomuto daňovému tvrzení. Obsah datové zprávy podle žalobcova mínění odpovídá údajům, které správce daně požaduje pro automatizované zpracování dat, byť to, jak má tento datový soubor skutečně a jednoznačně vypadat, není zákonným a ústavně správným způsobem dáno. Žalobce postupoval při sestavení datového souboru obdobně jako v předcházejících i následujících obdobích, protože mu nebylo známo, že by jemu příslušný finanční úřad rozhodnutím stanovil technické podrobnosti zákonem stanovené povinnosti podat takové podání ve formě a struktuře stanovené správcem daně. Zástupci žalobce bylo posléze do datové schránky doručeno lakonické oznámení o neúčinnosti podání, ze kterého není jasné, čeho se týká a co je mu vytýkáno. Dne 10. 8. 2018 pak žalovaný vydal výzvu k podání kontrolního hlášení, na kterou žalobce zareagoval sdělením, že kontrolní hlášení již bylo podáno, k čemuž připojil přílohu ve formátu PDF, jejímž obsahem byl opis původního datového souboru kontrolního hlášení, jež bylo zasláno ve formátu XML. Nejpozději tehdy měl správce daně podání obsahující kontrolní hlášení jak ve formátu XML, tak PDF a mohl je zpracovat nebo rozporovat konkrétní nedostatky. Ani tehdy však konkrétní vady vytknuty nebyly. Žalobce proto reagoval podáním následného kontrolního hlášení, kterým potvrdil hodnoty podávaného kontrolního hlášení, jež měl za správné. Dále žalobce popsal následný procesní postup správce daně, který vydal výzvu k odstranění vad podání obsahujícího ono následné kontrolní hlášení, proti níž se žalobce odvolal. Rozhodnutím správce daně ze dne 1. 2. 2019, č.j. 1023552/18/2407-50521- 405107, platební výměr na pokutu za nepodání kontrolního hlášení, pak byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě.
3. Žalobce rovněž namítal porušení § 72 daňového řádu. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č.j. 22 Af 103/2017, který se zabýval otázkou, zda může správní orgán vyžadovat splnění zákonných povinností způsobem stanoveným prostřednictvím informací uvedených na webových stránkách daňové správy, vycházejících z interní normativní instrukce Ministerstva financí, tedy nikoli vydáním podzákoného právního předpisu.
4. Dále žalobce směřoval svou žalobní argumentaci proti postupu žalovaného. Ten neshledal předchozí postup správce daně vnitřně rozporným, přestože žalobce odevzdal podání v dobré víře stejně jako v předchozích obdobích, tedy ve správném tvaru, obsahově totožné s podaným daňovým tvrzením, přičemž i kontrolní hlášení korespondovalo s obsahem

daňového tvrzení. Pokud žalovaný nerozporoval souvislost s podaným daňovým tvrzením, neuvedl konkrétní nesprávnost, neúplnost podaného kontrolního hlášení, pak v následných výzvách a vydáním platebního výměru postupoval nezákonně. A to především vzhledem k § 74 daňového řádu, k čemuž žalobce uvedl: „neurčitě sdělení, že podání, aniž by bylo na jisto uvedeno které, jaké a z jakých důvodů je neúčinné, je tedy v rozporu se zákonem. Nejen s vlastním ustanovením § 74 daňového řádu, ale i s obecnými zásadami daňového řádu, který stanoví, že žalovaný šetří oprávněné zájmy žalobce a spolupracuje s ním. Není tedy možné vést řízení zcela neurčitým způsobem, ukládat povinnosti toliko citací zákona a žalobce vystavit plnění povinností nesrozumitelnými výzvami a odkazy na internetové stránky, jejichž obsah lze libovolně měnit, aniž by byly k tomu dány zákonné pravomoci. Žalobce musí mít uloženou povinnost zákonem a zákonným způsobem.“ K tomu žalobce dále uvedl, že po první výzvě správce daně reagoval zcela zákonným způsobem a v souladu se zásadou povinnosti spolupracovat se správními orgány. Doložil své podání, doložil je i řádným opisem obsahu původního podání ve formátu PDF, ze kterého je zřejmý obsah podání. V tomto okamžiku měl správce daně dospět k závěru, že takové podání je samo o sobě projednatelné. K tomu dále žalobce sdělil, že je bez významu otázka, zda je podání možno automatizovaně zpracovat správcem daně, neboť zákon nepresumuje vztah mezi projednatelností podání a možností jeho automatizovaného zpracování. Ani po tomto podání však žalovaný neuvedl, jaké konkrétní rozpory nebo nedostatky původní podání má. Žalobci tedy nebylo zřejmé, co by měl činit k nápravě původního podání.

5. Žalobce z výše uvedených důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a požádal, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

6. **Ve vyjádření** k žalobě žalovaný konstatoval, že žalobní námitky opakují námitky uplatněné v odvolacím řízení. K odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2018, č.j. 22 Af 103/2017, uvedl, že žalobce opomněl uvést jiné závěry v něm obsažené, z nichž vyplývá zjevná nepřiléhavost tohoto rozhodnutí na daný případ, a to kvůli změně právní úpravy. Ustanovení § 101a zákona o DPH ve znění rozhodném pro projednávaný případ stanoví v odstavci prvním a druhém výčet podání, která je nutno učinit elektronicky. Ohledně podání dle § 101a odst. 1, 2 zákona o DPH pak stejné ustanovení v odstavci čtvrtém stanoví, že to z nich „u kterého je povinnost učinit jej elektronicky a které není učiněno datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné.“ Tato právní úprava zakotvující neúčinnost *ex lege* těch podání, která za daných podmínek nebyla učiněna ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně nedává prostor pro úvahy, o které se opírá citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, neboť tento následek nebyl s podáním učiněným nikoli ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně spojen.
7. Žalovaný dále zopakoval, že podání kontrolního hlášení nebylo učiněno ve formátu a struktuře stanovené správcem daně, tedy odpovídající příslušnému XSD schématu definovanému a zveřejněnému (Pokyn GFŘ-D-24), stalo se tím samým podle § 101a odst. 4 zákona o DPH neúčinným. Žalobce byl pak s touto skutečností seznámen, přičemž byl upozorněn na nutnost učinit podání ve stanoveném formátu a platné struktuře. Vzhledem k neúčinnosti dotčeného podání nebyla lhůta pro podání kontrolního hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 dle § 101e odst. 2 zákona o DPH zachována a správce daně v souladu s § 101g odst. 1 téhož zákona výzvou vyzval žalobce k podání předmětného kontrolního hlášení v náhradní lhůtě do 5 dnů. Žalobce byl rovněž poučen ve smyslu ust. § 101a odst. 1 a 4

zákona o DPH. Žalobce kontrolní hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 v náhradní lhůtě nepodal. S ohledem na postup správce daně tedy nešlo ani o postup rozporný se základními zásadami správy daní, neboť žalobce byl na vadu svého podání upozorněn a ani přes výzvu řádné kontrolní hlášení nepodal, nejedná se ale ani o postup v rozporu s § 74 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že v případě podání ze dne 25. 7. 2018 se jednalo o neúčinné podání *ex lege*, tedy podle § 101a odst. 4 zákona o DPH, nelze hovořit o vadě podání ve smyslu § 74 daňového řádu. Námitku žalobce, že na výzvu reagoval zákonným způsobem, tedy potvrzením původního podání, jehož obsah je pro správce daně čitelný a zřejmý, je dle žalovaného zcela bez významu. Stežejní je totiž skutečnost, že podání nebylo učiněno ve struktuře zveřejněné správcem daně. Také okolnost, že daňová povinnost za předmětné zdaňovací období byla žalobci vyměřena v souladu s údaji uvedenými v příslušném priznání k dani z přidané hodnoty a předmětném kontrolním hlášení, je pro posouzení zákonnosti postupu správce daně při uložení pokuty irelevantní.

8. Ohledně implicitně vyjádřené námitky neústavnosti § 101h zákona o DPH, odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2018, č.j. 57 Af 24/2017-53, který s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15, konstatoval, že § 101h odst. 1 zákona o DPH nelze považovat za neústavní. K samotné výši uložené pokuty žalovaný konstatoval, že v případě uložení pokuty podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH ve výši 50 000 Kč není žádný prostor pro správní uvážení stran její výše, jelikož výše pokuty je určena absolutní částkou.
9. Na závěr žalovaný poukázal na usnesení NSS ze dne 24. 11. 2009, č.j. 1 Aps 2/2008 – 76, který uvádí, že platební výměr vydaný správcem daně může být zrušen jen tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat. V případě žalobce však taková situace nenastala.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Replika žalobce

11. **V replice** doručené soudu dne 22. 10. 2019 žalobce již pouze zopakoval svou žalobní argumentaci, opět zdůraznil, že pro případ nedodržení žalovaným stanovené formy a struktury podání (XSD, resp. XML) hrozí žalobci neúčinnost takového podání a v důsledku toho i případná sankce, přičemž takový postup nemá oporu v žádném daňovém zákonu a pouhé odkazy na různé internetové zdroje nezakládají povinnost dodržovat taková doporučení a vystavit na nich zákonem vymahatelné sankce. Současně, pro běžného daňového poplatníka jsou tato označení zcela neznáma a tím i těžce následovatelná.
12. Samotný výklad judikatury ze strany žalovaného je důkazem jejího nepochopení, neboť žalovaný by měl dle závěrů této judikatury postupovat tak, aby posuzoval podání dle obsahu, zpracovatelnosti běžnými smysly a v případě vadného podání to sdělit poplatníkovi takovým způsobem, aby ten pochopil i na základě běžné logické úvahy tyto vady podání a mohl je tak zdárně odstranit.
13. V daném případě žalobce učinil vše pro to, aby odstranil vady podání. Přesto žalovaný postupoval v rozporu se zásadami řízení (např. šetření zájmů i finančních prostředků žalobce), a namísto toho zneužil situaci pro maření jednání a následnému sankcionování žalobce. Daný postup i udělení sankce tak považuje žalobce za nezákonnost.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
15. Ve věci byly shledány důvody pro rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., žaloba je tedy důvodná.
16. Dle § 101a odst 2 zákona o DPH „*Pouze elektronicky lze podat a) souhrnné hlášení nebo následné souhrnné hlášení, b) přihlášku k registraci nebo oznámení o změně registračních údajů; to neplatí pro identifikované osoby.*“
17. Dle § 101a odst 3 zákona o DPH „*Podání uvedená v odstavcích 1 a 2 lze učinit elektronicky pouze datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně a) podepsanou způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu, b) s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky, nebo c) dodatečně potvrzenou za podmínek uvedených v daňovém řádu.*“
18. Dle § 101a odst. 4 zákona o DPH „*Podání uvedené v odstavci 1 nebo 2, u kterého je povinnost učinit jej elektronicky a které není učiněno datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné.*“
19. Podstata projednávaného případu tkví v tom, že žalobce dle správce daně I. stupně a žalovaného kontrolní hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 obsažené v podání ze dne 25. 7. 2018 nepodal ve struktuře zveřejněné správcem daně ve smyslu § 101a odst. 3 zákona o DPH, takže se toto podání stalo dle § 101a odst. 4 zákona o DPH *ex lege* neúčinným. Žalobce byl o této skutečnosti správcem daně vyrozuměn prostřednictvím obecného sdělení obsahujícího informaci o neúčinnosti jeho podání a nutnosti podat je znovu. Protože kontrolní hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 nepodal ani v náhradní lhůtě posléze stanovené ve výzvě správce daně ve smyslu § 101g odst. 1 zákona o DPH ze dne 10. 8. 2018, jež byla jeho zástupci doručena dne 20. 8. 2018, vznikla žalobci povinnost podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH zaplatit pokutu ve výši 50 000 Kč, o které rozhodl správce daně I. stupně, jehož rozhodnutí bylo co do popisu skutku změněno napadeným rozhodnutím žalovaného.
20. Vada žalobcova podání obsahujícího kontrolní hlášení měla dle napadeného rozhodnutí konkrétně spočívat v tom, že „*v oddílu B. 2, řádek 4, bylo uvedeno duplicitní Ev. číslo daňového dokladu, datum povinnosti přiznat daň a Použitý poměr*“, obsah podání byl tedy v rozporu se strukturou příslušného XSD schématu definovaného a zveřejněného na internetových stránkách správce daně.
21. Žalobce ve své žalobě především namítl, že podání ze dne 25. 7. 2018 obsahující kontrolní hlášení za období 2. čtvrtletí 2018 odevzdal ve správném tvaru.
22. Soud se zabýval nejprve tímto žalobním bodem, neboť z logiky soudního přezkumu vyplývá, že dospěl-li by soud k závěru, že žalobcovo podání bylo vskutku ve smyslu shora citované právní úpravy řádné, postrádalo by smysl vypořádávat další žalobní body týkající se zákonnosti následného postupu správce daně vedoucího k uložení pokuty. K řešení dále nastolených otázek by bylo možno přistoupit teprve tehdy, bylo-li by postaveno na jisto, že žalobce skutečně nepodal kontrolní hlášení za 2. čtvrtletí ze dne 25. 7. 2018 ve formátu nebo struktuře stanovené správcem daně.

23. Žalovaný soudu předložil v souladu s výzvou dle § 74 odst. 1 s. ř. s. správní spis. Soud však po jeho prostudování konstatuje, že v jeho obsahu nelze dohledat oporu pro prezentovaný závěr správce daně, že podání žalobce ze dne 25. 7. 2018 nebylo učiněno ve struktuře zveřejněné správcem daně, resp. že „v oddílu B. 2, řádek 4, bylo uvedeno duplicitní Ev. číslo daňového dokladu, datum povinnosti přiznat daň a Použitý poměr“. Ve správním spise se totiž toho času nenachází žádný dokument, ve kterém by byly obsaženy uvedené řádky s citovanými údaji.
24. První dokument, který se ve spise nachází, je přiznáním k dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2018 ze dne 25. 7. 2018 podaným za žalobce jeho zástupcem Ing. Ladislavem Kubícou. Oddíl B tohoto přiznání je však tvořen pouze prohlášením a údaji o zástupci, následuje již oddíl C (v němž se duplicitní údaje rovněž nenacházejí). V příloze podání ze dne 3. 9. 2018 zaslal žalobce správci daně, zjevně v reakci na jeho výzvu k podání kontrolního hlášení ze dne 10. 8. 2018, která byla zástupci žalobce doručena dne 20. 8. 2019, jednak kopii doručanky datové zprávy ze dne 25. 7. 2018, jejíž přílohou mělo být kontrolní hlášení za 2. čtvrtletí roku 2018, a jednak samotné kontrolní hlášení za 2. čtvrtletí roku 2018. Ani v jeho oddílu B2 (ovšem ani nikde jinde) však nejsou ony duplicitní údaje, které jsou zmíněny v napadeném rozhodnutí, k nalezení, ve spise je ostatně obsažen jen fragment této přílohy. Celý obsah této přílohy není vytištěn ani soudu jinak zpřístupněn a údaje, které měly být dle správce daně a žalovaného v kontrolním hlášení uvedeny duplicitně, se v tomto fragmentu rovněž nenacházejí; přesto soud zdůrazňuje, že se v tomto ohledu jedná již o přílohu podání ze dne 3. 9. 2018, nejde tedy o samotné původní kontrolní hlášení, k němuž se upínají výtky správce daně, to se ve správním spise vůbec nenachází. Kromě toho je ve spise založena i e-mailová komunikace mezi Ing. M.K., který coby oprávněná úřední osoba v rámci žalovaného vyřizoval žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 1. 2. 2019, č.j. 1023552/18/2407-50521- 405107, tedy platebnímu výměru na pokutu za nepodání kontrolního hlášení, a Ing. P.P. z Finančního úřadu v Sokolově. Obsahem této komunikace je mj. i screenshot z prostředí elektronického systému užívaného správcem daně (ADIS) doprovázený textem: „Níže zasílám důvody neúčinnosti.“. V tomto screenshotu je konstatován důvod neúčinnosti žalobcova podání ze dne 25. 7. 2018 se stejným vymezením, jaké se posléze objevilo v napadeném rozhodnutí, tj. „v oddílu B. 2, řádek 4, bylo uvedeno duplicitní Ev. číslo daňového dokladu, datum povinnosti přiznat daň a Použitý poměr“; fakticky však ani v tomto screenshotu ony vytykávané vady zachyceny nejsou.
25. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.: „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“
26. V právní větě rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č.j. 4 Azs 55/2003-51, uvedl Nejvyšší správní soud: „Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“
27. V projednávaném případě je evidentní, že skutkový stav, ze kterého správce daně I. stupně a posléze i žalovaný vycházely při rozhodnutí o uložení pokuty žalobci, nemá

v předloženém správním spise oporu. Z žádného dokumentu založeného ve správním spise totiž nelze dovodit, že v žalobcově podání, jehož součástí bylo kontrolní hlášení za 2. čtvrtletí roku 2018, skutečně „*v oddílu B. 2, řádek 4, bylo uvedeno duplicitní Ev. číslo daňového dokladu, datum povinnosti přiznat daň a Použitý poměr*“. Tento nedostatek byl ostatně patrně zřejmý i žalovanému; v opačném případě by nebyl důvod, aby mu správce daně I. stupně zasílal screenshot z prostředí elektronického systému ADIS, v němž je tato vada konstatována (ale nedoložena). Je-li poplatník daně ukládána sankce za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě, která je značně citelná a při jejímž ukládání navíc nemá správce daně možnost vést správní uvážení co do její výše, neboť je pevně stanovena zákonem, přičemž původní podání tohoto kontrolního hlášení bylo označeno za neúčinné pro nedodržení formátu či struktury zveřejněné správcem daně, je nutno trvat na tom, aby tato skutečnost byla jasně a jednoznačně ve správním spise doložitelná. Nelze vycházet z pouhého vyhodnocení takového podání informačním systémem správce daně, aniž by bylo možno toto vyhodnocení reálně přezkoumat.

28. Za takové situace soud v intencích § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, a to ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání. Zkoumání dalších žalobních námitek uplatněných žalobcem totiž pozbylo smyslu, neboť s ohledem na zjištěný deficit napadeného rozhodnutí, resp. správního spisu, nelze přezkoumat napadené rozhodnutí optikou již prvního žalobního bodu spočívajícího v tvrzení, že žalobce podal kontrolní hlášení řádným způsobem. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný, dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu, znovu rozhodne o žalobcově odvolání proti rozhodnutí správce daně I. stupně, a to při zachování příkazu obsaženého v § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. Žalovaný se tedy bude zabývat otázkou, zda je schopen prokázat žalobci konkrétní jemu vytýkané porušení povinnosti podat řádné kontrolní hlášení, jež je podkladem pro rozhodnutí o uložení pokuty ve smyslu § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH, a to popřípadě za doplnění správního spisu o listiny, ze kterých bude jednoznačně vyplývat, jakého pochybení se žalobce při podání kontrolního hlášení dopustil, resp. že „*v oddílu B. 2, řádek 4, bylo uvedeno duplicitní Ev. číslo daňového dokladu, datum povinnosti přiznat daň a Použitý poměr*“.

Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na plnou náhradu nákladů řízení ve věci plně úspěšný žalobce, a to vůči podlehnuvšímu žalovanému.
30. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně daňového poradce stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce, daňový poradce, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny daňového poradce zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna daňového

poradce sestává ze dvou úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za podání žaloby, tj. 6 200 Kč. Za podání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 22. 10. 2019 odměnu přiznat nelze, neboť jen shrnuje klíčovou žalobní argumentaci. K odměně za dva úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí 11 228 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobci nahradit k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu třicetidenní lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. listopadu 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu